

САКИ МИШКАТА

Превод от английски: Красимира Тодорова, 2010

chitanka.info

От най-ранно детство до средната си възраст Тиодърик Вольр бе живял под крилото на любящата си майка, чиято основна грижа бе да го предпазва от „грубата действителност“, както тя се изразяваше. Когато майка му почина и Тиодърик остана сам, той откри, че действителността наистина е груба, далеч по-груба, отколкото е нужно. За човек с неговия характер и възпитание дори най-обикновеното пътуване с влак бе истинско изпитание, съпроводено от безброй тревоги и неприятности.

Една септемврийска сутрин той се настани във второкласното купе крайно потиснат и притеснен. Връщаше се от гостуването у един провинциален викарий. Домакините се оказаха сърдечни и любезни хора, но никак не държаха на реда и точността, а от това винаги могат да произлязат неприятности. И наистина. Бяха пропуснали да поръчат на слугата кога точно да запретне понито във файтона, с който трябваше да се откара госта на гарата. Наближи часът за тръгване, а от слугата нямаше и следа. Положението беше критично и Тиодърик се видя принуден с нямо, но дълбоко възмущение да се залови сам да впряга понито. Дъщерята на викария дойде да му помага и двамата пипнешком се залутаха из полуутъмната барака, наречена конюшня, в която наистина миришеше на коне, но от ъглите й се носеше и миризма на мишки. Тиодърик не се страхуваше от мишки, но ги причисляваше към най-противните творения на природата и смяташе, че провидението отдавна е трябвало да разбере колко са ненужни на света и без колебание да ги извади от употреба. Когато влакът потегли плавно от гарата, Тиодърик беше вече силно изнервен; притесняващо го мисълта, че безукорно чистите му дрехи лъхат на обор и че по тях сигурно има полепнали плесенясили сламки. За щастие в купето имаше само още един пътник — дама, приблизително на неговата възраст, която продължи да си дреме и не му обърна никакво внимание. Влакът щеше да пристигне на крайната гара след около час, без да спира никъде по пътя, а вагонът беше от по-стария модел, без коридор, така че нямаше опасност други пътници да нарушаат относителното уединение на Тиодърик. Но едва влакът бе набрал обичайната си скорост и той усети с почуда, но доста осезаемо, че не е сам със спящата дама; не беше сам дори и в собствените си дрехи. Нещо топло, невидимо, но острозъбо пълзеше по пътта му; очевидно, докато бе впрягал понито, някоя от тези противни твари — мишките,

се бе уплашила и в суматохата бе успяла да се вмъкне неусетно в най-близкия подслон. Тиодърик започна да потропва леко с крака, да се отърсва и да се щипе яростно тук и там, но не можа да прогони неканения гост, чийто девиз явно бе „все по-нагоре“. Законният собственик на дрехите се отпусна отчаяно на тапицираната облегалка и се залови трескаво да измисля план как да се освободи от наемателя си.

Изключено бе цял час да изпълнява мъчителната роля на прият за странстващи мишки (възбуденото му въображение вече бе удвоило броя на неукротимия нашественик). Най-сигурно можеше да се избави от мъчителя си, като свали част от дрехите си, но при мисълта да се разсьблече пред една дама, дори и по толкова уважителна причина, ушите му пламнаха от срам. Той никога не си бе позволявал волността да покаже дори крайчеца на ажурните си чорапи пред нежния пол. И все пак би могъл да опита — дамата изглеждаше дълбоко заспала, а мишката сякаш се стремеше упорито за няколко минути да покори върха Вандеряр. Ако може да се вярва на теорията за прераждането, тази мишка в предишния си живот сигурно е била член на Клуба на алпинистите. От време на време, докато се катереше нетърпеливо, тя изгубваше опора и се хълзваше надолу с около сантиметър-два; и тогава от страх, или по-скоро от гняв, го ухапваше. Това предизвика Тиодърик накрая да се реши на най-смелата си постъпка в живота си. Почервенял като цвекло, вперил неспокойно поглед в спящата си спътница, той бързо и безшумно закрепи краищата на пътническото си одеяло за багажниците от двете страни на купето, така че го раздели напреко с плътна завеса. В импровизираната гардеробна той с бясна скорост съблече костюма си от туид, за да освободи мишката от принудителния затвор, а себе си от нахалното присъствие на мишката. И тъкмо когато свободната вече мишка скокна пъргаво на пода, одеялото се откачи и от двета края и също се стовари долу. В този миг дамата се събуди и отвори очи, а сърцето на Тиодърик замря от ужас. С пъргавина, с която можеше да съперниччи на мишката, той се хвърли върху одеялото, уни с широките му дипли разсьблечената си фигура чак до брадичката и с обратен скок се строполи на мястото си. Докато чакаше безмълвно дамата да дръпне внезапната спирачка, кръвта му биеше до пръсване във вените по врата и челото. Дамата обаче само погледна мълчаливо странно омотания си спътник. Дали бе видяла

всичко, питаше се Тиодърик, а ако ли не, какво ли си мислеше, като го гледаше в този вид?

— Изглежда, че съм се простудил — реши се най-после в отчаянието си да проговори той.

— Колко жалко — отвърна тя. — Тъкмо се канех да ви помоля да отворите прозореца.

— Мисля, че е малария — добави Тиодърик, като потракваше леко зъби колкото от уплаха, толкова и за да подкрепи обяснението си.

— В чантата си имам шише с коняк, ако желаете да се постоплите, подайте ми я — каза спътницата му.

— За нищо на света... тоест, искам да кажа, че аз не се лекувам с нищо — побърза да я увери той.

— Навсярно сте я хванали в тропиците?

Тиодърик, чиято връзка с тропиците се свеждаше до едно сандъче с чай, което някакъв вуйчо му пращаше подарък веднъж в годината от Цейлон, разбра, че и измислицата с маларията ще се провали. А дали не е по-добре, разсъждаваше той, да й разкрие постепенно истинската история?

— Бойте ли се от мишки? — осмели се да заговори отново Тиодърик, като се изчерви до краен предел.

— Не, освен ако са толкова много на брой, като онези, които изядоха епископ Хейто. Защо питате?

— Една мишка току-що ми пълзеше в дрехите — отвърна Тиодърик с глас, който сякаш не беше неговият. — Много неприятно преживяване.

— Сигурно, особено ако носите тесни дрехи — отбеляза тя. — Но мишките имат странни представи за удобство.

— Трябваше да се освободя от нея, докато вие спяхте — продължи той, после шумно прегълътна и добави: — И тъкмо по тази причина сега съм в това състояние.

— О, едва ли измъкването на някакво мишле може да предизвика простуда — възклика тя така шаговито, че Тиодърик се възмути.

Сигурно е видяла всичко и сега се присмива на конфузното му положение. Цялата му кръв отново се качи в лицето, болезнен срам завладя и загриза душата му, сякаш я гризяха несметен брой мишки. А после, когато способността му да разсъждава се възвърна, на мястото на унищението се настани истински ужас. С всяка изминалата минута

влакът се приближаваше стремително към претъпканата с хора крайна гара, където сковаващият го от отсрешния ъгъл на купето поглед щеше да се смени с десетки любопитни очи. Имаше все пак някаква слаба, отчаяна надежда, че спътницата му може отново да заспи. Но броените минути отминаваха, а с тях гаснеше и надеждата. От време на време Тиодърик крадешком поглеждаше дамата, но тя не проявяваше никакви признания на сънливост.

— Мисля, че наближаваме — обади се след малко тя.

Тиодърик вече бе забелязал с нарастващ ужас как навън прелият скучени на групи малки грозни къщи, които възвестяваха края на пътуването. Забележката на дамата му подейства като сигнал за тревога. Подобно на подгонено животно, което излиза от скривалището си и се втурва лудешки към някакво убежище, където поне временно щеше да се чувства в безопасност, Тиодърик отметна одеялото и като обезумял взе да навлича разхвърляните си дрехи. Край прозореца се мяркаха една след друга неугледните гарички на предградието, сърцето на Тиодърик биеше до пръсване, на гърлото му бе заседнала буца, а в отсрешния ъгъл, към който не смееше да погледне, цареше ледено мълчание. Най-после, когато Тиодърик се отпусна на мястото си облечен, но вече изнемощял от напрежение, влакът забави ход и жената проговори.

— Ще бъдете ли така любезен — попита тя, — да помолите някой носач да ми намери файтон? Неудобно ми е да ви беспокоя, след като не се чувствате добре, но слепият човек става напълно безпомощен на железопътна гара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.